

slavili težko pričakovano društveno 30letnico. Deževno vreme je žal zmotilo marsikoga, da ni prišel. Vendar je bila udeležba naravnost veličastna. Preko 300 jih je prišlo, da je bilo vso slavo kot pravi narodni tabor. Pozdravil in naznanil častne člane je Sprogar, deklamirala sta Gašparič in Bogatinova, prekrasen slavnostni govor je imel g. Jeraj. Sledila je igra »Pri kapelici« v režiji gđ. Katike Medvedove. Namenoma ne bomo nikogar imenovali po imenu, samo to vsem skupaj rečemo: Sijajno ste se odrezali! Še večkrat kaj takega. Le nikdar ne pozabiti, kar vam je zanosno povedal eden iz vaše sredine: V teh težkih časih, ko vse poka, krepko stojmo! Delajmo! Gotovo čas nam da peroti, in takrat se dvigamo! Da, tako je! Tako bodi!

Dol pri Hrastniku. Iz svojega poletnega spanja se je prebudil tudi dramatski odsek našega društva ter že prav pridno vadi obsežen program, katerega namerava predvajati občinstvu prihodnjo nedeljo dne 1. oktobra kot otvoritveno predstavo letošnje gledališke sezone. Program je izredno pester in vsebuje razne zanimivosti kakor: nastop Kitajcev, petje mornarjev, komični dueti, kupleti za godbo itd. Igralci in pevci se vneto pripravljajo na nastop, ki naj pokaže, oziroma pridobi simpatije občinstva ne le za otvoritveno predstavo, ampak tudi za vse prireditve v letošnji sezoni. Torej, če hočete za kratek čas pozabiti svoje skrbi, vas vabimo dne 1. oktobra v Društveni dom, da se pošteno razvedrite, saj razvedrila smo v sedanjih težkih razmerah vsi prepotrebni.

Najvišja gora še vedno nepremačana.

Dosedaj se še ni posrečilo, da bi bil človek stopil na najvišjo goro na svetu, na Mount Everest v Himalajskem pogorju v osrednji Aziji. Tokratna četrta ekspedicija, ki si je stavila nalogo, da bo osvojila 8845 m višino, se je morala vrniti nazaj na Angleško, ne da bi bila zmagala zadnjih par sto metrov. Člani najnovejše ekspedicije so prodrli po nepopisnih težavah 8500 m visoko, zmago nad zadnjim grebenom jim je onemogo-

čilo vreme. Morali so se vrniti, da ne bi bili porinili v resno nevarnost radi mraza in sneženih viharjev, že itak oslabljeno življenje preveč izmučenih hriboolazcev.

Dviganje na vrh Himalaje je izredno težavno. Izključeno je, da bi se popejlala ekspedicija s pomočjo gorskih železnic in avtomobilov v bližino višin, kakor je to n. pr. mogoče v Evropi. Vsak korak stoterih kilometrov dolge poti do vznožja je mučen in izčrpa še tako utrjenega hriboolazca. Celi tedni pretečejo, predno dosežeš do točke, odkoder prične pohod navzgor in so dosežena taborišča, iz katerih namerava ekspedicija osvojiti zadnjih 500 do 600 m. Vremenska napoved za toliko časa je izključena. Zadnji ekspediciji je iztrgalo popolno zmago iz rok naenkrat in nepredvideno nastalo viharo vreme. Ko so bili hriboolazci že tako daleč, da bi pripelzali na najvišji vrh v dnevnih pohodih, se je spremenilo vreme in je celo podjetje padlo v vodo. Treba še poudariti, da je bila tokratna ekspedicija izborna opremljena in je razpolagala z izkušnjami treh, ki so se bile lotile istega podjetja pred njo.

Med sedanjo četrto ekspedicijo in njeno prednico je razdobje devetih let. Ekspedicija pred 9 leti je zahtevala 2 smrtni žrtvi. Od taborišča v višini 8170 m so delali poskuse, da bi zmogli zadnjih 800 m. Težkoče, katere povzroča razredčen zrak, so bile nepremostljive. 8—10krat je bilo treba dihati, da je bil omogočen 1 korak in pri vsakem 25. koraku je bilo treba počivati par minut, sicer sta stakala srce in pljuča. Po preplezanju 300 m so bile moči 3 mož,

ki so se bili odpremili na vrh iz zadnjega taborišča, izčrpane. Prav s poslednjimi močmi se jim je posrečilo, da so se še vrnili v oporišče. Drugi dan za tem sta se lotila poslednje višine druga dva člana ekspedicije. Začela sta dvig pri dobrem vremenu. Pozneje se le se je prevlekel vrh z oblaki in se je razčistil za kratko časa. V minutah razblinjenja oblakov so videli tovariši izpod šotora v taborišču, kako sta se pregibali dve piki po sneženem polju in brž jih je zopet vzela megla. Nista se več vrnila. Od izginutja je minulo 9 let in zadnja ekspedicija je naletela na eno gorsko palico, ki je bila povsem nepoškodovana in zadnji preostanek obeh ponesrečencev. Oba sta morala v megli zaiti v prepad kakkega ledenika, kjer sta zmrznila. Je mogoče celo, da sta bila prav na vrhu, in sta smrtno ponesrečila še le na povratku?

Borba za zmago nad najvišjo višino na svetu traja še le 12 let.

Prva ekspedicija na Mount Everest se je podala na pot leta 1921. Dosegla je 7400 m in najbolj ljuti sneženi viharji so jo prisilili, da se je vrnila. Bil je to prvi preiskovalni pohod v povsem neznanu pokrajino.

Druga ekspedicija leta 1922 se je povzpela 8300 m visoko. Zastonj je poskušala, da bi bila prodrla višje. Ogromen plaz prahu je uničil kolono nosačev. Po tej nesreči so se ustavili domačini, da bi šli naprej in člani ekspedicije so bili primorani na povrat.

Doslej so zahtevale Mount Everest ekspedicije 30 smrtnih žrtev. Dejstvo je, da človek ne bo poprej miroval, dokler ne bo stopil čisto na vrh na svetu najvišje gore.

Vurberg. Te dni je obiskala naš Vurberg bela žena z bridko koso. Nit življenja je stekla Krambergerju Janezu, posestniku v Kr-

čevinah št. 99, ki je bil rojen pri Sv. Barbari v Slov. goricah leta 1883. Svojo blago dušo je izdajal dne 20. septembra 1933. Bil je še krepak, čeprav je čas naprtil na njegova pleča že peti križ. Težka bolezen ga je spravila v prerani grob. Bil je miroljuben, tih mož; v javnosti se ni dosti udeleževal, zato pa je tem bolj ljubil svojo grudo in jo skrbno negoval.

»Gospica, vam je najbrž slabo! Pridite, v avtomobilu vas bom odpeljal na vaš dom.«

Ne da bi čakal na odgovor, je zagrabil deklino za drugo roko in jo je odvedel v pripravljeni avto. Nesrečnica, umeten ubrizgali injekcija je začela po njej delovati, vendar je še imela toliko moči, da je zaklicala na pomoč. Klice je čul stražnik in se je prebil do skupine, ki je hotela ugrabljeno potisniti v avto.

Slepec, ki je med tem spregledal, in njegov lepo oblečeni pomagatelj sta izprevidela, da sta zašla v zagato in v nevarnost, da padeta pravici v roke. Spustila sta deklino,

čednosti in grehe, on strne vse usode posameznikov v eno skupno usodo, katero soustvarjati ima vsak pravico in dolžnost.

Nisem mogel drugače, moral sem poseči v to, kar sem doživel danes. Tako je torej Hubert postal že sin gozda!

Pomladanski vihar, ta vihravi otrok južnih krajev, je bučal med vejevjem dreves in me je zavijal v oblake snega. Bila je grapava pot.

Prišel sem do kočice na barju. Dve okni sta bili razsvetljeni. Potrkal sem.

»Hoj, Grčar, pred vrati stoji Hubert! Odprite! O neki stvari bi se še rad porazgovoril z vami.«

V koči je začelo ropotati in drsati. Slišal sem godrnjati in govoriti, spravljati v kraj in šundrati po veži. Najbrž sta začela šele pospravljati! Nazadnje so se vrata odprla.

Med vrati je stala žena z lučjo v roki

»Oh — gospod Hubert! — Nikari ne zamerite, moj mož že spi!«

»Saj ni res!« je zarenčalo za njo v veži. »Ne spim! Jaz — jaz stojim tu med durmi!«

»Pijan je!« je rekla žena.

Stopil sem v temno vežo, se spoteknil nad večjo krompirja in nad neko košaro in bil vesel, ko sem prišel v razsvetljeno izbo. Prav zanikarno je bilo v njej. Grčar je slonel ob mizi. Res ni bil več trezen.

»Kaj pa bi radi?« je vprašal. »Vse je že nasekano — vse nasekano!«

Sedaj mi je bilo res žal, da sem prišel semkaj. Težko je hoditi za izgubljenimi ovcami, in tudi hvaležno ne vselej; to je izkusila danes popoldne Erika Grubečnik, sedaj pa sem izkušal še jaz.

»Kje je Bianka?« sem vprašal.

»Okrog se goni!«

»Tako! — Zaradi nje sem prišel semkaj. — Imam dobro službo v mestu zanjo.«

»Noče služiti! Doma hoče biti.«

»Da, potem pa bosta morala iz hiše. Tako je rekel danes Belčar!«

Stari je preteče stresel s pestmi.

»Belčar — Belčar!«

»Hudič naj vzame Belčarja!« je rekla žena.

S sosedi je živel vedno v najlepši slogi ter jim je stal ob nesreči vedno ob strani. »Rajši sam trpim krivico, kakor da bi se s sosedom kavala«, je večkrat dejal. Posebno je bil gostoljuben. Njegova življenska pot je bila s trnjem preprežena. Sedem let je nosil vojaško suknjo, štiri leta so ga vlačili po strelskih jarkih. Mnogoštevilni in lep pogreb, kakoršnega že dolgo nismo videli, je pokazal, da je bil pokojnik splošno priljubljena osebnost. Govora domačega g. župnika Al. Kokelja na pokopališču in dijaka I. R. doma sta ganila pogrebce globoko v srca, da so zajokali v tihi bolesti. Zapušča vdovo z štirimi nepreskrbljenimi otroki. Ves čas je bil zvest naročnik »Slovenskega gospodarja«. Blag mu spomin!

Gornja Sv. Kungota. Tukaj se bo dne 15. oktobra kar najslovesnejše vršila slavnost 1900-letnice smrti Gospodove. Na najvišjem hribu odstopi g. grof Pahta prostor za postavitve velikega, 15 m visokega križa. Zjutraj ob šestih bo sv. maša. Ob pol devetih procesija na hrib (imenovali ga bodo »Kalvarijo«). Upanje je, da se pridruži tudi Sv. Jurij ob Pesnici, Svečina in mnogi drugi. Križ bo slovesno blagoslovil preč. g. stolni župnik, dekan monsignor Umek. Na predvečer bo goral pred križem na hribu kres. V slučaju slabega vremena se vrši cela slovesnost v nedeljo dne 22. oktobra, drugače pa dne 15. oktobra. Vsi na Kalvarijo dne 15. oktobra v Gornjo Sv. Kungoto!

Gornja Sv. Kungota. Človeka srce boli, če pride na deželo ter vidi ob cestah in križiščih kapelice, katerih ni poslikala večja roka kakkega umetnika, ampak kakšnega nestrokovnjaka. Kako vse drugače pa izgleda, kjer je delal umetnik. Lepo, prelepo je poslikal kapelico ob cesti v Gornji Sv. Kungoti pri g. grofu Pachtu in na majeriji veličastno fresko sliko sv. Florijana akademski slikar g. Simon Fras iz Slivnice. Ljubki angelčki plavajo okoli vsevidnega očesa nebeškega Očeta, in spodaj pomemben napis v slovenščini, naj božje Srce siplje milosti in blagoslove na zemljo. S to slikarijo si je g. Fras postavil nov spomenik svoje strokovne sposobnosti. Čast g. akademiku Fras!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Približuje se jesen. Nekatera drevesa že izgubljajo zeleno listje. Zemljo pokriva različno pisana odeja narave. Po poljih vidimo raznovrstne delavce, ki

pridno spravljajo jesenske pridelke. Dan za dnem je ista slika. Toda pretečeno soboto je marsikdo odložil orodje in je pohitel v cerkev in na pokopališče. Na pokopališču se je nenasična zemlja, to pot že 49krat, odprla in zahtevala novo žrtev. Ali kje je kosila bela žena? To pot v Senarski. Ni pa žela že dozorelega sadu, ampak žela je na njivi življenja le nežne cvetke. Ni pretirano, ako se trdi, da se je v žalost potopila cela trojiška fara. Pa tudi marsikatero oko izven trojiške fare je postalo rosnoradi vesti, da je Bog s kruto jetiko pretrgal mlado nit življenja Kristini Majhenič. Pokojna je za vedno zatisnila svoje trudne oči dne 13. t. m. in v soboto dne 16. t. m. jo je sprejela hladna zemlja v svoje naročje. Ni mogoče popisati žalosti, ko je draga Kristina za vedno zapustila svojo rojstno hišo. Vso žalost sta še pomnožili žalostinki, ki jih je ganljivo in zelo ubrano zapel domači cerkveni pevski zbor, okoli 30 pevcev, pod vodstvom g. Mohoriča, organista pri Sv. Antonu v Slov. gor. Ob devetih se je začel pomikati sprevoz iz hiše žalosti v farno cerkev. Vodil ga je g. župnik, p. Ernest Jenko, ob spremstvu g. p. L. Dovča, p. Erazma, brata pokojne Kristine, klerika v Mariboru in strica, p. Generosa, upravitelja »Cvetja« v Ljubljani. V cerkvi je daroval slovesno sv. mašo zadušnico g. župnik. Kar pa je najbolj ganljivo in posnemanja vredno, je to, da so med sv. mašo sprejeli sv. obhajilo za blago pokojno vsi domači in cela dekliška Marijina družba. Po cerkvenem opravilu so dvignila dekleta, ki so nosila našo dobro Kristino, krsto in sprevoz jo šel na pokopališče. Tam je zapel priljubljeni trojiški moški zbor žalostinko »Vigred se povrne«, tako, da je vse strmelo. Ob odprtem grobu je g. župnik z izbranimi besedami orisal delo in trpljenje ter vzgled, ki ga je dajala draga Kristina s svojo potrpežljivostjo v njeni dolgotrajni in težki bolezni. Potem je govorila prednica Marijine družbe, gđ. Mar. Padovnik, v imenu pevcev pa je spregovorila

Predtiskarija vzorcev za ročna dela

z najlepšimi vzorci se nahaja v trgovini Kralja Petra trg 4, Maribor.

gđ. E. Krajnc, cerkvena pevka. Na koncu so pevci zopet zapeli in Kristino je za vedno ločila črna plast zemlje od žalostnih starišev, sester in bratov, vseh sorodnikov in znancev. Kristina je umrla v cvetu mladosti, stara komaj 25 let. Bila je vedno vesela in s svojim ljubkim nasmehom je osrečevala družbo v krogu domačih, v krogu prijateljic in znancev in kamorkoli je njena vesela narava stopila, tam je vladalo pravo krščansko veselje. Bila je tudi cerkvena pevka in s svojim lepim altom je čez 10 let pela slavo Gospodu. Dragi Kristina, imela si cvetje in petje najrajši! Vse to že uživaš, ali boš kmalu uživala, kot smemo upati. Bila si priljubljena radi šivanja. Saj si mnogo let izvrševala z vso vnemo to svojo obrt in si kot šivilja dan za dnem veselo gonila šivalni stroj, ki sedaj počiva. Cvetje te je na mrtvaškem odru skoraj zakrilo. Belo oblečena dekleta so te ovenčala na mrtvaškem odru in na pokopališču. Saj so ta belo oblečena dekleta, čez 50 po številu, nosila pri pogrebu vsaka svoj šopek ali pa krono. Dobri Bog pa naj poplača vsem, ki so ji v bolezni in pozneje storili kakršnokoli uslugo!

Jurovec pri Ptuj. Tukaj je zapel rdeči petelin na domačiji posestnika Jakoba Vauputič v Jurovcih ter mu je gospodarsko in stanovanjsko hišo objel pod svoje peruti. Vrli domači gasilci so prihiteli na kraj nesreče v nekaj minutah. Kreпки vodni curki so kar požirali plamene, da so ti v nekaj trenutkih popolnoma omagali pod njimi.

Sv. Lovrene na Dravskem polju. Najprej bodi Vam, g. urednik, potoženo, da so Vašemu tiskarskemu škratu njegovi kremplici kaj hudo porasli; kajti v zadnji številki je iz našega novomašnika g. Fr. Murka napravil Unuka, pa bi zato zaslužil, da se zagovarja pred »pagrafi«, ali pa da se vsaj resno poboljša, da ne bo kje prihodnjic iz našega boba napravil repe! — Zdaj pa nimamo nič veselih novic. V eni zadnjih še obstoječih barak v Strnišču je po dolgem trpljenju smrt rešila 80letnega Jožefa Glešiča, vpokojenega finančnega nadstražnika, ki mu je vrli sin, carinik v Rakeku, oskrbel z materjo-vdovo kaj lep pogreb. Naj v miru počiva! — Žalostnejše je, da sta se dogodila zapored vzloma v trgovino Nadelbergerjevo — vlomilci so od strani predrli proti jutru zid ter pobrali za par tisoč dinarjev blaga

Sedel sem na klop, ki mi jo je porinila žena. Ker sem bil že tu, sem hotel vse svoje poslanstvo izvršiti.

»Mislím, da bi bilo za vaju in za Bianco najboljše, če bi odšla iz tega kraja. Pohujšanja bi bilo konec, vidva pa bi v miru lahko živela tukaj.«

Tedaj me je žena grozljivo neprijetno pogledala.

»Ni potrebno, da Bianka odide — v kratkem bo umrla.«

»Saj niste pri pameti? To cvetoče, zdravo dekle!«

»V kratkem bo umrla!« je ponovila starka.

»Od kod pa veste to?«

»Brala sem iz njene roke.«

»A tako, kot vedeževalka veste? No, tega ne bomo jemali tako resno.«

Starka se je porogljivo zasmejala.

»Ali gospod Hubert vzame to resno ali ne — ne vem! Jaz pa sem že dolgo vedela. In sedaj je njena smrt blizu.«

»Kako pa morete trditi to tako za trdno?«

Zgrabila me je za levo roko, ki sem jo ji pustil brez svoje volje.

»Tukaj —,« je rekla in mi potegnila med palcem in kazalcem po dlani doli, »tukaj — saj pač veste, da teče tukaj življenska črta — tu gori na življenski črti ima križ, ki kaže malopridnost, spodaj pa sta dve razi — to pomeni nenaden konec. In tu na sredi zdravstvene črte je križ, ki pomeni brezpogojno njeno zadnje leto, in tu — zdravstvene črte Bianka nima sredi dlani, tukaj le gori zadene črta sreče na življensko črto in naredi z njo kot — jasno je, še to leto umrje; umorjena bo.«

»Grčarica!«

»Da, tako je! Vam, gospod Hubert, pa lahko povem, da se boste še oženili in da boste imeli štiri otroke.«

»Nehajte vendar s temi nespodobnostmi! To je strašno!«

Zagodrnjala je in odšla od mize. Iz peči je potegnila ročko s kavo, pila, sedla na klop pri peči in gledala kakor sova proti mizi. Stari Grčar je srepo in topo zrl pred se. Veter je butal

smuknila v avto, ki ni imel številke in sta odšla.

Dekleta so spravili v bolnico, kjer je pripovedovala svoj doživljaj. Zdravniki so dognali, da ji je navidezni slepec ubrizgnil izredno močno uspavalno sredstvo. Roparji živega blaga so bili prepričani, da bo injekcija delovala tako naglo, da ugrabljena ne bo utegnila, vpiti na pomoč.

Londonska policija sedaj zna, da so slepec, njegova prvotna vodnica in gospod z avtomobilom člani mednarodne tolovajske bande, ki prodaja na ta način mlada dekleta v južno Ameriko.

in v Apačah tatvina denarja: želarska hči Neža Čelan je imela denar od prodanega kolesa shranjen v kovčku pod streho, pa je tat predrl ognjeni zid in šel z denarjem. Enega osumljenca so orožniki odvedli. — Najhuje pa je, da vražja požigalska roka svoje delo nadaljuje: dne 21. t. m. proti 5. uri zjutraj je izbruhnil ogenj v gospodarskem poslopju Franca Serdinšeka v Spodnjem Sv. Lovrencu ter mu je vse zgorelo, le stanovanjsko hišo so še srečno ohranili. Tudi povsem leseni in s slamo kriti sosednji hiši Stefana Babovška so — ker je na srečo že ponoči dežilo in med požarom začelo še bolj dežiti — mogli rešiti vsaj sprednji del: stanovanje. Sicer bi bil ogenj segel še dalje. Tako je zdaj že štirim sosedom zapored pogorelo. Kdaj bo konec peklenškega dela?

Sv. Tomaž pri Ormožu. Tako nepričakovano je prišlo, da smo izgubili ugledno in dobro krščansko ženo in mater Elizabeto Ritonaj. Dne 10. septembra jo je močna pljučnica položila v posteljo in čez 11 dni v grob. Marsikateri materi je dajala lep zgled, kako je treba različne križe in težave, ki jih je imela ne malo, nositi vdano in srčno. Svojo ljubezen do Boga je pokazala tudi s tem, da mu je darovala najdražje, svojo edino hčerko, ki že skoraj 20 let deluje med najbolj bednimi, umobolnimi v Stenjavcu pri Zagrebu. Da je bila rajna res priljubljena, je pokazal pogreb, katerega se je vkljub slabemu vremenu udeležilo mnogo ljudi, zlasti žen Marijine družbe, ker je bila rajna tudi družbenica. Za vse dobro ji bodi Bog večni plačnik!

Laporje. Med nebeške angeljce sta odšla pretekli teden polletna otroka uglednih kmetov Vrhovsega iz Vrhov in Hajška na Videžu. Globoko žalostnim naše iskreno sožalje! — Polhi in vervice napravljajo veliko škodo na gobah, ki zelo rastejo ter še bolj na sadju. Nekaterim je ta žival zgrizla in tako uničila hrušk za več polovnjakov. — 74letno Ano Kresnik, prežitkarico na Križnem vrhu, je tele hudo zbolelo, ko je polagala. Ranjeno ima levo roko. — Avtomobili še vedno strašijo po gornjem delu župnije. Iz narobe čivel-a nam nezvanično (najnovejša slovenščina!) poročajo, da to vozilo za nje ni čudo prečudno. Sprejememo na znanje mi in vsi dravski banovinci. — Končno eno vprašanje: al je vitežko, potrgati kje, ma-

gari v Peklu, plakate društva, ki se mu reče: slovensko katoliško? Sicer postavljamo tukaj vprašaj, a odgovora ne počakamo. To pa zato, ker je menda znano, da če je kdo pri kakih vitežkih bratovščini zapisan, s tem še ni vitez. Pika.

Šalovci pri Središču. Zahvala. V nedeljo dne 17. t. m., je bila v Šalovcih blagoslovljena nova kapelica ter se je v njej prvič darovala sveta maša. Čutimo se dolžne, da se zahvalimo kar vsem, ki so kaj pripomogli k tej slovesnosti. Vsem, ki so kakorkoli pripomogli k slovesnosti, naj presv. Srce Jezusovo vse tisočero poplača.

Smihel nad Mozirjem. Čeprav je tukaj precej naročnikov »Slovenskega gospodarja«, se vendar bolj poradkoma sliši kakšen glas iz našega planinskega naselja. Dozdevalo bi se, da tukaj živimo življenje velikega zadovoljstva. Pa temu ni tako. Tudi nas tlači svetovna gospodarska kriza, da komaj z največjo silo rinemo naprej. Ako se ne bode v kratkem kako predrugačilo, za kar pa je le malo upanja, moramo pri vsej svoji pridnosti in pri vsem varčevanju propasti, tako kmetje, kakor obrtniki in delavci. Letina je bila pri nas le bolj zasilna. Sena se je še dosti nakosilo, a kaj pomaga, ker živina nima nobene cene. Tudi žito je še precej dobro obrodilo, le otavo je suša uničila. Sadje pa je spomladansko vreme domalega uničilo. Sedaj že izgublja narava svojo krasoto ter se polagoma pripravlja na dolgo zimsko spanje. Kakor priroda izgublja svojo poletno krasoto, tako zadeva izguba za izgubo tudi nas. Tako smo dne 14. t. m. položili k večnemu počitku mladega, komaj 46letnega posestnika in lesnega trgovca Antona Podvrtnika, kateri je zapustil žalujočo ženo in več nedoraslih otrok. Bil je poštenjak v vsakem oziru, dober mož in skrben oče; bil je dolgoleten občinski odbornik, načelnik krajevnega šolskega sveta, predsednik splavarske zadruge, večletni cerkveni ključar itd. Kako je bil priljubljen med nami, je pokazal njegov veličasten pogreb, katerega se je kljub slabemu vremenu udeležilo od blizu in daleč mnogo ljudstva. Besede slovesa sta mu ob odprtem grobu spregovorila domači g. župnik in g. župan. Mi ti kličemo: Spavaj sladko, dragi Anton, naj ti bo lahko zemlja domača. Tvoj spomin ostane med nami. Preostanim naše iskrene

Hmelj zopet nese!

Nekaj let so sicer hmeljarji imeli skrb, kaj bo s hmeljem, nekateri so ga kar začeli opuščati, toda zopet je prišel čas, da hmelj zelo dobro nese! Letos ponujajo zanj že prav lepe svote.

Samo dober hmelj ima dobre cene!

Kdor hoče za svoj hmelj dobiti dobre cene, mora znati s hmeljem pravilno ravnati. Posebno važno je obiranje, prebiranje in sušenje, kar se lahko vsak najbolj strokovno podučí iz knjige

»Hmeljarstvo«,

ki jo je napisal strokovnjak inž. Vinko Sadar. Naročite knjigo danes, vsaj 10-krat se vam bo že letos izplačala! Dobite jo v vsaki knjigarni. Cena ji je 50 Din. Naročila sprejema

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

no sožalje! Druga prežalostna izguba nas je zadela, ko se je v nedeljo dne 17. t. m. v kratkih, v srce segajočih besedah poslavljaj od nas naš priljubljeni g. župnik Jožef Presnik. Komaj tri leta je bil pri nas, a bilo je dovolj, da si je osvojil srca, smelo trdim srca vseh župljanov. Naj ostanejo njegova dobra dela prikrita, da bodo enkrat tem lepše očita. Naj ve za nje le On, kateri piše knjigo življenja, ter naj mu obilno poplača. Naj ga božji blagoslov spremlja tudi na njegovem novem mestu v Prevorju.

Braslovče. V četrtek dne 21. septembra, je umrla v Podgradu Marija Hribernik, stara še le 35 let, po dolgoletni bolezni. Bila je zvesta članica Marijine družbe. Kljub slabemu vremenu je imela lep pogreb. Na grobu se je od nje poslovil z lepim govorom g. župnik. — V celjski bolnici je umrl Jožef Cilinšek iz Kamenč. Padel je zvečer z gospodarskega poslopja ter si zlomil hrbtenico.

Vojnik. Na dobro misel je prišel naš občinski odbor, ko je sklenil, da denarja, ki ga je dobila občina za brezposelne, ne bo kar slepo razdelil med potrebne, temveč bo izvršil kako

Lepe tiskovine

za trgovce, obrtnike, urade, kakor tudi večbarvne razglednice, barvotiske in druge v svojo stroko spadajoče tiskavice v latinici in cirilici

izvršuje

hitro, solidno in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

Roroška c. 5

Cekov. račun št. 10.602

Telefon interurb. št. 2113

na lesene stene kože, luč se je kadila. Privil sem jo.

Tedaj je starka zopet prišla k mizi.

»Ali ne verjamete tega, kar sem povedala o Bianki? Ali hočete staviti z menoj za tisoč dinarjev?«

»Ali ste pri zdravi pameti?«

»Pri zdravi pameti sem. In tisočak za stavo imam; lahko vam ga pokažem.«

»To je vendar ostudno!«

»Resnično je!« je rekla in skomizgnila s suhimi ramami.

»Pojdem!« sem rekel. »Storita, kar hočeta. Premislita radi Bianke in njene službe v mestu.«

»Ni treba nič premišljevati!«

»Ona je hudič, gospod Hubert,« je blebetal Grčar.

Vesel sem bil, ko sem bil zopet zunaj, čeprav mi je veter tako močno pihal v obraz, da sem s težavo prišel naprej.

Spodaj pri »Grozdu« sem še enkrat stopil v gostilno, da bi se malo okrepčal, in ko sem bil slednjič doma, je bila ura že osem proč.

Večerja mi ni dišala, kljub dolgemu potu, ki sem ga napravil čez dan. Celo steklenica burgundca, ki mi jo je moral prinesiti Tim, je le malo povečala prijetnost. Tedaj sem se zopet enkrat zatekel k svoji stari Matildi. Poklical sem jo, naj pride s svojo nogavico, ki jo je pletla, v mojo sobo.

»Pridite no, Matilda, sedite malo k meni. Tako sam sem. Izpijte kozarec vina z menoj!«

»Samo požirek, gospod Hubert, ker me glava boli!«

»Tako! — In sedaj mi pripovedujte kaj o moji materi!«

»O Bog, o Bog, gospod Hubert! Kako bi se dobra gospa veselila, ko bi bila doživela to, kako bo mali Hubert vzrastel. Tako pa je že umrla, ko je bil star šele štiri leta. Gospod oče pa je leto poprej padel v vojni. Tako je bilo, da!«

»Kakšna pa je bila moja mati, Matilda? Ali je bila velika?«

»Oh ne, majhna in zala. Saj pravzaprav ni bila podobna ženi, ampak je bila kakor mlado dekle. Nekoč smo bili v mestu; tedaj je peljala

javno delo, pri katerem bodo imeli brezposelni delo in kruh. Tako se je sedaj vršila gradnja vodne škarpe med Klančnikovo in Canokovo žago, kar je bilo res potrebno. — Naše Prosvetno društvo, ki je bilo spomladi razpuščeno in je vložilo priziv na ministrstvo, je dobilo odgovor, da se priziv zavrne in razpust ponovno potrdi. Tako ostaja naši mladini samo še ena pot in družba: gostilna.

Škofjavan. Slabi so časi; vse toži, tarna in vzdihuje. Še sv. Janez Nepomuk v kapeli pri mostu je nagnil glavo na stran in premišljuje. Ali veste, o čem razmišlja? Nek hudomušnež mi je to povedal, jaz bom pa vam. Če se je on meni zlagal, se bom jaz tudi. Hm, rekel je, da svetnik zato glavo na stran drži, ker premišlja, koliko so škofjevaški občani na davkih in v posojilnici dolžni. Nekatere boče sedaj hmelj rešil, to je pa smola, da navadno najbolj potrebni te »zlahatne rastline« nimajo. — Naša občina ostane tako kot je, baje samo pridobi del občine Bezovica.

Rogaška Slatina. Dne 9. t. m. je bil na sejmu v Slavovski Gradski okrašen živinski trgovec Alojz Boršič iz Rajnkove. Lopovi so mu naravnost iz roke iztrgali celih 13 jurjev. S pomočjo tovarišev, svojega brata in policije je prijel šest lopovov, a čudno, denarja niso našli pri nobenem več, čeravno se je aretacija izvršila takoj. — Sprito občinskih volitev se že pojavljajo grožnje. Opozarjamo, da občinski zakon odločno prepoveduje take grožnje. Zapomni si bomo vsak slučaj ter ga naznanili višjim oblastem.

Lev in tiger.

Združene ameriške države so svet vsega mogočega in nemogočega. Klati se danes po Ameriki največ brezposelnih in iz teh se rekrutirajo najbolj prebrisane banditske bande po tudi posamezni potepuški mojstri.

Lepega popoldne sta kresala mimo cirkusa v večjem ameriškem mestu dva brezposelna nebodijihreba. Ravnatelj podjetja je stal zunaj pred cirkusom in opazil, kako vohunita ta dva klateža: Henrik in Rudolf, krog zverinjaka. Brž je uganil, da so brezdelje, glad in raz-

capanost njun vsakdanji posel. Brez nadaljnega ju je pozval, naj pristopita k cirkusu. Pogoj za sprejem je brezpogojna pokorščina, — nagrada 2 dolarja na teden in cela oskrba. V hudi sili celo zlodej žre muhe in tako sta se zavezala tudi Henrik in Rudolf, da se bosta v vsem uklonila sveti volji g. ravnatelja. Podpisala sta pogodbo in pri večerni predstavi sta že bila določena za sodelovanje. Henriku je bila odmerjena vloga burkeža, Rudolfa je zašil sam ravnatelj in krotilec zveri v levjo kožo, ki je pa bila preozka v zadnjem delu. Prejel je povelje, da v kletki po levje kima in sedi povsem mirno, da občinstvo ne bo opazilo, da mu manjka levja zadnjica in na koncu košati rep kralja vseh živali.

Predstava je pričela. Henrik je zbijal šale, Rudolf je sedel kot lev samec v kletki in kimal dostojanstveno, da je le nalahno otresal grivo na glavi in po vratu. Skozi žrelo je lahko opazoval radovedne gledalce in je tudi čul Henriko vbrbljanje. Naenkrat pa se je ozrl bolj na desno in cel poliv mravljincev ga je preletel po celem životu. V sosedni kletki se je motal orjaški — bengalski tiger.

Henrik je bil pri kraju s šaljivo kramo. Brezskrbno se je naslonil ob železno omrežje, ki je ločilo leva od tigra. Nekoliko močnejši naslon je sprožil vratca med obema kletkama — tiger je dobil naenkrat prost vstop do leva. — Presveta Trojica, se je tudi Rudi v levji koži prestrašil, ko je opazil, kaj je zagrešil njegov tovariš nehote.

Pripodile so se mu v spomin vse grozote o tigrovi krvoločnosti. Le tega se ni mogel spomniti, da bi bil kedaj čul: tiger je napadel in se lotil z zobmi leva. Nepopisen strah ga je trosil, da je kar pozabil na vlogo zapovedanega kimanja in mu je postal cilj vseh razmišljanj, kako bi neopaženo zaprl pregrado, ki ga je ločila od strašnega soseda. Ni si znal drugače pomagati, kakor da je siknil prav na rahlo skozi žrelo: »Henrik!« Rahel klic bi naj opozoril neprevidnega

burkeža, v kako grozno smrtno nevarnost je pahnil prijatelja. V vrvežu gledalcev je preslišal lahkomišelní Henrik rešilni klic in vrata so ostala še naprej odprta.

Pri obhodu po kletki je zadel tiger na odprto vrzel in se bližal prav počasi levu, ki je sedel na sredini kletke, kakor bi bil pribit.

Nesrečni in sigurni smrti zapisani Rudi je že vohal smrtno gospodarja — džungle . . . Šinilo mu je v glavo, da kažejo zveri mačje vrste ena drugi naklonjenost, ako mahajo v pozdrav s koncem repa. Kako bi naj on oznanjal prijaznost požrešnemu sosedu, ko pa ni imel niti levje zadnjice, kaj še le v teh grozotnih trenutkih edino rešilnega — repa!

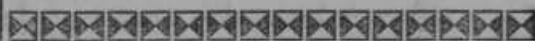
Curkoma ga je oblival pot pod levjo kožo, ko ga je tiger obkroževal prav počasi in že pihal vanj prepoznanje, da ne tiči v levji koži — kralj zveri in puščave, ampak brezposelni potepuh — Rudi.

Trepet in strašna groza sta ga bila že tolikanj prevzela, da se glasu ni spravil več iz sebe in je bil bolj na drugem svetu nego v cirkuški zverinski kletki. Tiger je hacal krog sedečega leva, ga celo vohal in že je bil z gobcem pri levjem ušesu, v katerega je pošepnil:

»Ali je tudi tebe stari oderuh in skopuh zašil v levjo kožo za 2 dolarja na teden?«

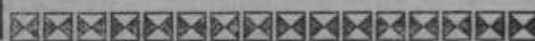
Lev Rudi ni utegnil odgovoriti; že je lopnil g. ravnatelj z dolgim bičem skozi omrežje po levu in tigru, ju ločil nesilnim potom in skrbno zaprl slučajno odprto pregrado.

*

Naročajte

„Občino“!

malega Huberta za roko, in tedaj je neki deček zakričal nad njo: »Gospodičnica, vaš mali bratec je izgubil čepico! Moj Bog, kako smo se smejali!«

»Lepo je moralo biti, Matilda, ali ne?«

»Kako je bilo lepo! Ko je živel še gospod oče, tedaj je vedno z rokami metal kvišku malega Huberta, kakor žogo, in ga zopet ujel v roke. Moj Bog, kako se je gospa mama bala! Kako je jadikovala. Če pa je gospod oče nehal s tem žoganjem, tedaj pa je vokal otrok.«

»Da, Matilda — da! Le pripovedujte dalje tako!«

»Bil je tudi osliček za ježo. Toda mali Hubert je vedno rekel: »Ne bom jezdil osla, rajši bom jezdil papana! In tedaj se je vselej tako smejala milostljiva gospa. In ona sama je zajahala osla, Hubert pa papana in priredili so dirko. Oh, kako smo se smejali mi, ko smo gledali skozi kuhinjsko okno. Gospod papa je bil tako kratkočasen. Naj mu ljubi Bog da večni mir in milostljivi gospe tudi!«

Stopil sem k oknu. Dolgo sem gledal v noč.

Nenadoma se je svetlo zablistalo in s pokom treščilo.

»O Bog, o Bog — ali je nevihta?«

»Da, Matilda, pomladanska nevihta. Ne bo trajala dolgo.«

Prisluškovala sva v noč. Deževalo ni; zdelo se je, da se je plegla tudi nevihta. Zablistalo se je in zagrmelo še dvakrat, nato pa je potegnil veter in začelo je deževati.

Tako sem sedel z Matildo pač še kake četrt ure.

Naenkrat plane v sobo Tim in zavpije:

»Milostljivi gošpod, v vasi gori!«

Prestrašena sva planila kvišku. Hitro sem obul čevlje z dolgimi golenicami, ogrnil dežni plašč in pokrtil na glavo čepico, ki sem jo potegnil čez ušesa. »Le brž, Tim, napravi se, v vas morava.«

S pokom je zaloputnil veter večna vrata za menoj.

Tam doli se je iztegoval ogenj proti temnemu nočnemu nebu. Dim se je dvigal, rdeče osvetljen od zublja.

Naročite za lante, ki se odpravljajo k vojakom, knjižico:

Moj tovariš.

Molitvenik za mladeniče in še zlasti za vojaka.

Cena z ruščo obrezo 16 Din, z zlato obrezo 18 Din. Po pošti 1 Din več.

Tiskarna sv. Cirila Maribor.

OGLASI

v „Slov. gospodarju“ imajo

najboljši uspeh!

